

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ 666 ЧАСА

chitanka.info

На С. — ако знаех, че с онази нямам бъдеще, щях да си призная, че ме привличаш. Извинявай. Дано поне си щастлива.

Новата синя блузка подчертаваше гърдите ѝ по перфектен начин. Силвия с труд отмести поглед от огледалото, тръсна русите си къдрици и реши, че няма смисъл повече да се кипри — така или иначе пак всички мъже на купона щяха да се натръшкат задружно в краката ѝ. Поне това — заедно с обилните количества алкохол, които тя възнамеряваше да унищожи тази вечер — щеше да я забавлява до известно време... и може би да я накара да забрави за секунда за факта, че Боби я бе вбесил тази сутрин. Не че имаше чак толкова голямо значение: в края на краищата Боби беше просто поредният мъж в живота ѝ, запътил се с бавни, но сигурни крачки към вратата, на която пишеше „ИЗХОД“. Рано или късно в полезрението ѝ щеше да се намъкне поредното ново попълнение, което автоматично означаваше „сбогом и благодаря за рибата, Боби“.

Силвия беше колекционерка. Тя прилежно съхраняваше в паметта си спомени за всеки един мъж, който някога се бе прехласвал по огромната ѝ гърдна обиколка, бе крил нейни снимки в чекмеджето под чорапите си и бе поне веднъж се обръщал към нея с предложението да се омъжи за него. Жените около нея, които можеха да направят поне приблизителна сметка каква точно е бройката, я наричаха уличница. Мъжете предпочитаха по-завоалирани термини, които обаче, лишени от пудрата и фон-дъо-тена, се свеждаха повече или по-малко до същото. Това обаче нямаше никакво значение.

Тя беше колекционерка.

Именно страстта ѝ към колекциониране бе причината да се съгласи да отиде на този рожден ден. Хиляди пъти предпочиташе да остане сама (е, с котките си, но все пак...) у дома, ала мисълта, че има възможност да се запознае с нов екземпляр, чието разбито сърце да добави в червеното си тефтерче, я накара почти машинално да избере от гардероба си синята блузка. На нея сякаш с големи букви бе написано „ИНФАРКТ!“, но какво пък — мъжете бяха просто бройка. И

си заслужаваха всяка една молекула болка, която можеше да им бъде причинена. Инфарктът също влизаше в тази категория.

Когато стигна до апартамента, купонът вече бе в разгара си. Рожденикът Джордж с щедра ръка разливаше коняк и уиски на желаещите да се насвяткат. Силвия не познаваше почти никого, освен две-три от поканените девойки. Това обаче въобще не я притесняваше, даже напротив: предизвикателството да размажеш нечие сърце — като хлебарка в кухнята — бе доста по-вълнуващо, ако не познаваш жертвата си. Силвия присви уши като ловджийско куче (образно казано, ха-ха; всъщност само се поизправи, за да изглежда по-висока, и повдигна гърдите си още малко по-нагоре, точно преди критичната точка на изскачане). Ловът можеше да започне.

Червеното килимче, изтъкано от мъжки тела с разтуптяни сърца и амбицирани други части на тялото, вече бе достигнало достатъчна дължина, за да удовлетвори самолюбието на девойката, но за нейно огромно съжаление не бе успяла да открие екземпляр, достатъчно добър за колекцията (и за леглото ѝ). Отегчена, Силвия се огледа наоколо, издирвайки с поглед някого, с когото още не се бе закачала. За нейна огромна изненада имаше такъв — един господ знае как го бе пропуснала по време на Великия Полов Кръстоносен Поход. Тя се закова на едно място и го заразглежда с интерес. В интерес на истината, нямаше кой знае какво за гледане — обектът бе с неопределена възраст и неопределена привлекателност, заседнал в един от ъглите на апартамента и поглъщащ такива количества алкохол, че биха засрамили и руски докер. Опитният колекционерски поглед веднага го идентифицира като Обект 17-В, тоест, незаинтересован от млечни жлези индивид, който в личната класация на Силвия заемаше почетното второ място по сложност — точно след женените и верни на съпругите си мъже.

Значи, ако се вярваше на статистиката, трябваше да ѝ отнеме не повече от 5 минути, за да го накара да ѝ поиска телефона.

Силвия почти машинално изпъчи гърди, задъвка невинно един от русите си кичури и се втурна във фронтална атака.

Младежът (бе решила, че е млад, независимо от посребрените му слепоочия) учтиво поде разговор на неутрални теми с нея. Съгласи се, че икономическата криза е убиец на добрите намерения на правителството, кимна съчувстващо при новината, че утре се очакват

гръмотевични бури, обсъди новите тенденции в социалните мрежи и Интернет-форумите... и дотам. Никакви въздишки, никакви скрити погледи в деколтето ѝ, никакви опити скришом да набере собствения си телефон, докато уж разглежда снимките на котките ѝ... нищо. Докато се мъчеше с него, Силвия изпита почти непреодолимото желание да го хване за брадичката (е, за целта трябваше да се качи на табуретка, но това едва ли би я спряло), да повдигне главата му нагоре и да потърси контактните лещи в очите му. Друго обяснение, освен катаракта, глаукома или астигматизъм нямаше.

Нямаше обаче и реакция.

Под предлог, че трябва да ползва тоалетната, девойката изчезна за малко от полезрението на неподдаващия обект, скри се в съседната стая и свали сутиена си. Не бе прибегвала до толкова отчаяни мерки от времето, когато се опитваше да разбие сърцето на ректора на университета, който бе завършила. Даже и гледката на Кулите близнаци обаче не успя да накара мъжа със зелените очи да предприеме каквото и да било.

След близо тричасова битка Силвия се предаде и с усещане за горчилка в устата си тръгна.

Живееше доста далеч от мястото на купона, но реши да повърви, за да охлади малко яростта и безсилието си. „Мамка му, мамка му, мамка му“, повтаряше си тя, докато токчетата ѝ ядосано отмерваха ритъма на ругатните по тротоара. *Дали пък причината не е в мен... о-о-о, я се разкарай! Да върви по дяволите този импотент... да върви по дяволите с тънката си усмивка и замислените си зелени очи...*

Чакай малко... хм, зелени очи... обикновено не забелязваше чак такива подробности. Силвия закова на място. Размекваш се, сестро, а и номерцата ти вече май не вървят, промърмори някакво далечно гласче в главата ѝ. Да вървиш по дяволите и ти, отрязва го на секундата тя, бръкна в чантата си, извади цигара и разсеяно затърси огънче. Потънала в размисъл за гръдни обиколки и зелени очи, почти не усети как леко поомачканият „Честърфийлд“ пламна сякаш от само себе си. Едва на третото дърпане инстинктите ѝ подсказаха, че нещо не е наред. Тя се сепна и с рязко движение изхвърли фасата в канала — все едно се отърваваше от гърмяща змия, незнайно как озовала се в ръката ѝ.

— Извинявай, нямах намерение да те стряскам — дочу се тих глас зад гърба ѝ. Силвия подскочи, обърна се и се сблъска с две зелени

очи, внимателно оглеждащи лицето ѝ, сякаш търсеци някакви знаци, известни само на тях.

— Искях просто да попитам защо беше целият този цирк — продължи собственикът на очите, след като приключи с огледа. — Инстинктите ми подсказват, че всичко е избиване на комплекси от твоя страна, но когато човек стане на седем хиляди години...

Седем хиляди ли? Сигурно бе казал 17 или 27. Силвия твърдо реши да намали малко алкохола.

— ... не може да си позволи да отхвърля възможности с лека ръка — довърши странният, неподдаващ се на обработка екземпляр.

— Затова ли ме преследваш? — опита се да прозвучи нахакано, но в действителност уплахата ѝ прозираше през думите... също както гърдите ѝ през блузата по-рано тази вечер.

— Зададох ти прост въпрос, Силвия. Изисква прост отговор.

— Да, цирк беше! — изблигнаха думите ѝ, преди да успее да се съдържи. — Опитвах се да те сваля, импотентно животно такова! И за твоє сведение никой досега не ми се е опъвал така, както ти... — Сълзите — част от обида, част от безсилие — неусетно закапах, размазвайки доста скъпоструващия ѝ грим.

— Съгласен съм, че когато не си свикнал, тежко приемаш всяко безразличие — кимнаха разбиращо зелените очи. — Ако беше на мое място, едва ли щеше да реагираш така. Но както и да е — ще те попитам още само веднъж: харесах ли ти наистина или всичко бе просто защото се дърпах?

Силвия замълча, преглъщайки отвратителната солена влага, стичаща се по бузите ѝ. Нямаше смисъл да отговаря на този циркаджия. Понечи да се завърти и да побегне обратно към апартамента на Джордж, където бе светло, където имаше мъже, които за един поглед към гърдата ѝ щяха да я защитят от тези пронизващи зелени очи... където нямаше цигари, пламващи от нищото...

Но не успя. Краката ѝ не помръдваха. Сякаш бе парализирана... само че едва ли парализираните крайници можеха да усетят полъха на вятъра, безсрамно разхождащ се насам-натам по бедрата ѝ. Зелените очи се впиха в брадичката ѝ и като че ли я повдигнаха насила, докато двамата не преплетоха погледи. Надали имаше човек (още по-малко жена...) на този свят, който да може да излъже при усещането за мрак, извиращ от зениците му.

— Не те харесвам.

Думите се откъснаха от устните ѝ и с глухо тупване се сринаха в краката ѝ. Сърцето ѝ подскочи. Незнайно защо усещаше, че е направила най-голямата грешка в живота си; сега вероятно откачалката щеше да я зашлеви, да ѝ пререже гърлото, да я изнасили (абе какво изнасилване, нали го набеди, че е импотентен, пак се обади онова нахално гласче)...

Зелените очи обаче я изгледаха с равнодушие и се стопиха в мрака. Да, последният изблик на мрак от страна на непознатия бе именно равнодушен. Не пренебрежителен, не ядосан, не похотлив... а равнодушен.

Силвия усети, че отново може да се движи. Лапвайки още една цигара (този път обаче си запали по старомодния начин, със запалка, без помощта на някакви чудновати зеленооки странници, ха-ха), тя се заклатушка по пътя към дома си. Още щом главата ѝ докосна възглавницата, споменът за налудничавата случка избледня и милостиво я остави да се наспи. На другата сутрин, както обикновено, кафето и първата цигара за деня съвсем успешно се доразправиха с него. До обяд Силвия дори не си спомняше нищо за сини блузки, зелени очи и рождени дни.

Когато след два дена тя изгони Боби, защото вече ѝ бе станал нетърпимо досаден, всичко ѝ се видя в реда на нещата. Тя бе Силвия. Тя бе Колекционерка. Тя бе пълната противоположност на онези нейни „приятелки“, които търсеха дълга връзка, любов и прочие измишльотини. Защо трябваше да ѝ пука за някакъв си Боби?

Няма и седмица след това обаче и новото ѝ завоевание — Харисън — пое по същия път. А след него — и Джими, и Фил, и Ръкси, и Анри... Просто не можеше да се задържи с мъж повече от денонощие. Всички бяха перфектни — в крайна сметка гръдната ѝ обиколка я уреждаше с каймака на мъжкия свят; всяко ново попълнение на колекцията ѝ сякаш току-що слизаше от корицата на списание...

Но нямаха зелени очи.

Силвия полека-лека започна да изпада в паника. И тримата психоаналитици, при които отиде, я успокоиха, че надали тепърва закоравяла Колекционерка като нея се е влюбила. Вероятно обикновен хормонален дисбаланс... соматична обструкция... не можа да запомни

всички сложни думички, с които я засипаха. По-важното бе, че никой не успя да обясни напълно тази странна сексуална апатия, която я бе налегнала. За нея това бе страшно: все едно да кажеш на чревоугодник да загуби вкусовите си рецептори!

Когато се убеди, че докторите не могат да ѝ помогнат, Силвия се порови малко из Интернет и откри една скромна и непретенциозна обява, забутана в дъното на лъскав уеб-сайт на брачни консултанти. „Имате сърдечни проблеми, които сякаш са дошли като гръм от ясно небе?“, гласеше черно-бялото банерче. „Елате на нашите сбирки и получите помощ от сродни души!“. Докато си записваше адреса, в главата ѝ се въртяха невесели мисли за удавници, сламки и зелени очи.

Мястото, където се провеждаха въпросните сбирки, се оказа позабутано и от обявата, въпреки че кварталът далеч не бе толкова лъскав, колкото бе сайтът за брачни консултации. Силвия търпеливо изтърпя досадните баналности от рода на „Помогни си сам, за да ти помогне и господ“ и когато жените се разпръснаха из стаята, събирайки се на малки групички, тя си избра едно мрачно девойче на около 18 години с тъмни кръгове под очите и завърза разговор:

— Не беше от кой знае каква полза, нали?

— Не, разбира се, но в края на краищата аз (а, предполагам, и останалите) идвам тук, за да забравя поне за час-два за проблемите си — отвърна момичето, нервно отгризвайки парче от ноктите си. Силвия забеляза, че бяха изгризани до кръв.

— Любовни мъки, а? — подхвърли тя невинно.

— Нямах си и най-малка представа. А при теб? Какво те яде?

— Зелени очи — изтърси Силвия, преди да успее да се овладее.

Момичето пребледня.

— Да позная ли? Купон, свалка, завършила с разговор навън... нищо сериозно от твоя страна? — трескаво заразитва тя. Силвия кимна, усещайки как стомахът ѝ, незнайно защо, се завързва на възел. Чак сега си даде сметка, че събеседничката ѝ не е чак толкова млада, колкото ѝ се бе сторила на пръв поглед.

— Името му е Тери Сторн — заразказва девойчето, търсейки неуспешно къде по ноктите ѝ има оцелял материал за гризане. — Запознах се с него в кръчма „Зелената котка“... вероятно не си чувала за това място; повярвай ми, и аз бих дала мило и драго да не знам, но вече е късно. Едни приятели ме заведоха там... казаха ми, че това е

кръчма, която съществува едновременно във всеки град, във всяко време, във всяка вселена. Спомням си, че тогава си помислих, че тревата им е дошла в повече... плюс това всички говореха за магии, за тролове, за вещици и други такива — надрусана работа, какво да ти кажа. Само че...

Само че когато влязох в кръчмата, не мислех вече така. Там наистина имаше всичко — и елфи, и джуджета, и вампири... Зелената котка също бе истинска, а не измислица на кръчмаря: спомням си как се редувахме да я милваме. Истински беше и онзи, с когото ме запознах тогава — висок, с един-два бели косъма на главата, въпреки че казваха, че е на седем хиляди години...

Силвия изтръпна.

— Тъмен Маг, един от последните в занаята — така ми го представиха. Много по-късно разбрах, че е и един от последните в друго... Естествено, на пияна глава започнах да го свалям; за съжаление компанията ми бе твърде сръбнала, за да ме предупреди да не правя това. Всичко завърши, както най-вероятно е завършило и при теб: излязох навън, за да поизтрезнея на есенния вятър, той ме последва, попита ме дали съм била искрена и дали искам да имам нещо общо с него... Аз, естествено, се изсмях и му казах да се разкара. Откъде да знам, че съм попаднала на може би единствения останал човек, който приема романтиката сериозно?

На другата сутрин вече бях успяла да изтрезнея и да забравя всичко. По-късно обаче връзките ми започнаха да се разпадат — една след друга, по различни поводи, но с един и същ край: опитвам се да поправам нещата между нас, но вместо това пред погледа ми изникват две зелени очи.

Моите приятели ми казаха, че според техни познати това, което Тъмният Маг ми е сторил, се нарича „666-часовото проклятие“. 666 часа. Това са 27 дена и 18 часа, през които трябва да успееш да откриеш магьосника, който те е прокълнал, и да се опиташ да спечелиш сърцето му. В противен случай си обречена на самота до края на живота си.

Аз опитах. Господи, колко пъти опитах! Но така и не успях да намеря „Зелената котка“, за да се върна в нея и да поискам прошка от магьосника...

— Къде мога да я открия? — изхриптя Силвия. Гърлото ѝ бе свито на кълбо, а сърцето ѝ биеше така, сякаш всеки момент ще изскочи от гърдите ѝ и ще заподскача по улиците в последен отчаян опит да намери тайнствената кръчма...

— „Зелената котка“ се материализира само тогава, когато пожелае — отвърна тъжно момичето. — А и магьосникът се появява един-два пъти в годината неканен на някое парти, причаква някое флиртуващо хлапенце и след това... След това знаеш: 666 часа и... това е.

Силвия слушаше преbledняла; устните ѝ се мърдаха беззвучно, отброявайки времето назад до онзи миг, когато бе преплела пътищата си с Тери Сторн; краката ѝ тръпнеха в желание да изтичат на улицата и да бягат, да бягат, да бягат, докато открие „Зелената котка“ и искрено се извини на магьосника, да му обясни, че съжالياва, че горчиво съжالياва за всичките мъжки сърца, разбити и стъпкани в калта, включително и за неговото...

* * *

Патрулиращият полицай откопча радиостанцията си и изрече с репетираната толкова пъти безизразна интонация:

— Централа, тук 12-98. Докладвам за жена, видима възраст 20-25 години, неконтakтна, без видими белези от насилие. Открих я седнала на тротоар в Бруклин. Вперила е поглед в една точка и постоянно повтаря две неща: „667“ и „зелени очи“. Изпратете с линейката и екип от психиатрията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.